

Popa Tanda - Caracterizarea preotului Trandafir

Personajul principal al nuvelei este preotul Trandafir care, pe parcursul povestirii primește porecla de "Popa Tanda", de unde și titlul nuvelei. Porecla vine de la verbul "a tandali" care semnifică "a pierde vremea" cu referire la încercările sale de a lămuri satenii să muncească, încercări pe care aceștia le considerau "tandalitura", pierdere de vreme.

De la începutul naratiunii aflăm că personajul principal este la prima tinerețe.

Dintr-un portret schițat sumar, se desprinde chipul unui om cu învățatura bună de carte, voce frumoasă (așa cum cere profesia), care vorbește "drept și cumpanit", fiind "harnic și grijitor". Este deci un om echilibrat, drept îndemânatic și priceput, căci "face din nimic ceva", gospodar și strângător: "Strange, drege și culege". Toate aceste calități sunt umbrite de o meteahnă: "Este cam greu la vorbă, cam aspru la judecată: prea de-a dreptul, prea verde fatiș", adică spune omului direct ce impresie are despre el, fără ocolisuri și menajamente. Acest fel deschis și sincer de a fi îi va schimba întreaga existență, determinând transferul său în satul Saraceni. Fiecare dinamică și energică a preotului se manifestă și aici: El încearcă să-l scuture pe satenii din nepăsarea lor, să aducă prin muncă, la o situație materială bună, de pe urma căreia ar fi profitat și el. Încercător în puterea cuvântului, nu pregetă să le vorbească oamenilor, chiar să umble din casă-n casă, dându-le sfaturi, întâi cu vorbe blande apoi ironice și amenințătoare. Nimic nu-i reușește însă pe aceste căle. Disperarea care-l cuprinde are și cauze de natură materială, căci zestrea preotesei se sfărșise, iar familia trebuia întreținută. Împins de nevoi se apucă de lucru, fiind astfel primul care profita de binefacerile muncii. El, înaintea celorlalți, experimenta personal toate sfaturile date satenilor, pune în practică tot ceea ce teoretic îi învățase pe alții.

Slavici nu adâncește analiza psihologică a personajului sau ci, punându-l în situații de viață dificile, îl determină să cugete, să ia hotărâri și să acționeze. Tabloul final al nuvelei îl înfatisează la vârsta bătrâneții, pastranduse încă "verde vesel și harnic" înconjurat de a-l săi, trăind din plin bucuria creșterii nepoților într-o deplină armonie familială.

Pe parcursul naratiunii personajul trăiește un conflict interior acut, când își da seama că truda lui de a lămuri oamenii este zadarnică și cuvântul lui n-are greutate. Disperarea pe care o trăiește îl face să realizeze că vorba fără faptă zboară în vânt, că este nevoie de punerea în practică a celor spuse.

Aducând satul la prosperitate materială el a redat oamenilor ceva și mai de preț: respectul de sine al fiecăruia, demnitatea de a ține capul sus și drept de a fi respectat de urmași. Sugestia scriitorului este că bunăstarea materială o atrage pe cea spirituală, că nu poate exista multumire sufletească dacă nu ai viața îndestulată. Este concepția sanatoasă a omului din popor, al cărui exponent este părintele Trandafir. Dacă la începutul naratiunii el era o persoană străină și neacceptată de comunitate în final devine sufletul acesteia, motorul ei spre progres modelul urmat cu sfîntenie de toți. Portretul preotului este ușor idealizat, prin el Slavici intruchipând spiritul constructiv, misionarul

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

care se dedica ridicarii comunitatii din care face parte.

